

siger det ærede Medlem Hr. Refshauge: ja, hvad er 107 000 Kr., naar man tænker paa de 4½ Mill. Kr., som Afløsningssummen for Forpligtelserne andrager, og det ærede Medlem kan have Ret i, at i Sammenligning med dette Beløb er de 107 000 Kr. et forholdsvis ringe Beløb. Men det ærede Medlem maa erindre, at disse 107 000 Kr. er anvendt til at dække den Overkurs op til 1 Kr. 25 Ø., hvortil Marken er omregnet, for derigennem at yde Støtte til de tilskadekomne. Det er sikkert nok, som det ærede Medlem Hr. Refshauge siger: man kan ikke paalægge Arbejdsgiverne at betale den Humanitet, som Staten udøver, men det har man heller ikke gjort, idet Staten faktisk har dækket denne Difference. Altsaa, jeg kan ikke se, at der egentlig talt i dette Spørgsmaal er nogen virkelig Uoverensstemmelse mellem de ærede Medlemmer Hr. Refshauge og Hr. Rode og mig, jeg tror, at vi vil kunne komme til et Resultat gennem en Forhandling om denne Sag, idet jeg saavel som de nævnte Medlemmer erkender, at der under de trykkende og vanskelige Tider er Grund til at overveje, i hvilket Omfang man kan lempe paa de Konsekvenser, som i det store og hele ikke er til at komme udenom.

Refshauge: Den højtærede Indenrigsminister udtalte, at de Beløb, det her drejer sig om for de sønderjydske Erhverv, ikke kunde gøre dem konkurrenceedygtige. Jeg ved ikke, hvorvidt den højtærede Indenrigsminister har lagt Mærke til de Beløb, jeg nævnte. Jeg nævnte, at det for en Bygmester med en Lønudbetaling af 39 690 Kr. — jeg vil antage, at det strækker til til 10 Svende eller noget lignende. — vil dreje sig om et Beløb af 952 000 Kr. For en saadan lille Haandværker betyder dette efter min Overbevisning saa meget, at det meget vel kan gøre ham ikke-konkurrenceedygtig. Jeg er glad for, at den højtærede Minister nævnte, at man kunde tænke sig, at Staten kunde være med til at udligne det, som Markens Overkurs nu betød... (*Indenrigsministeren* [Kragh]: Delvis!)... Ja, hvad vil delvis sige? Det er jo meget vagt. Jeg forstod den højtærede Indenrigsminister saaledes, at det var den Overkurs, det her drejede sig om, man kunde tænke sig at lade Staten være med til at udligne, og det, jeg sagde i min Indledningstale, var, at jeg kunde tænke mig, at de sønderjydske Arbejdsgivere kunde gaa med til at betale de Beløb, de efter den tyske Lovgivning er pligtige til at betale. Hvis man kunde mødes paa det Punkt,

tror jeg, der vilde komme noget ud af en Forhandling om dette Spørgsmaal.

Rode: De Tal, som for Øjeblikket beskæftiger Verden, er saa store, at Medlemmerne undertiden kommer til at forhøje ogsaa hjemlige Tal. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup sagde ved en Fejltagelse 800—900 Millioner for Landbohøjskolen, og nu sagde det ærede Medlem, at der vilde blive en Byrde for den lille Haandværker paa 952 000 Kr. Det var naturligvis kun 952 Kr. Jeg vilde blot gerne til videre Understøttelse af det ærede Medlem Hr. Refshauges Udtalelser sige, at hvad der forekommer mig at være absolut ønskeligt, er at finde Vejen til enten fuld Udligning eller den størst mulige Udligning af Forskellen i de forskellige Haandværkeres Kaar. Det er ganske klart, at den højtærede Minister maa staa strengt paa ikke at anvende Statskassemidler hertil i noget urimeligt Omfang. Den højtærede Indenrigsminister har nævnt en Maade, som han kunde tænke sig at ordne Sagen paa, og det ærede Medlem Hr. Refshauge har ført et Forhold frem. Jeg vil gerne sige, at jeg i og for sig kunde tænke mig Muligheden af en helt anden Ordning. Men jeg er tilbøjelig til at tro, at det vil fremme Sagen bedst, hvis jeg nævner den for den højtærede Indenrigsminister til hans Overvejelse og ikke fremsætter den her.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg har hverken ment eller sagt, at den dobbelte Byrde, som for Tiden hviler paa de sønderjydske Arbejdsgivere, ikke kunde være af Betydning for dem i Konkurrencen med de gamle kongerigske, men jeg har sagt, at jeg tror ikke, det kan blive afgørende for deres Mulighed for at begaa sig i denne Konkurrence. Heller ikke de Tal, som det ærede Medlem Hr. Refshauge i denne Forbindelse nævnte, har i saa Henseende kunnet ændre min Opfattelse, thi at den Arbejdsgiver heroppe, der har en Lønningsudgift paa 40 000 Kr. plus det, som den danske Ulykkesforsikringslovgivning koster ham, derigennem skulde blive saa overmægtig i Konkurrencen overfor den sønderjydske Arbejdsgiver, som med den samme Lønningsudgift kommer til at betale en Ulykkesforsikringsydelse paa 952 Kr., at denne sidste maatte bukke under, ja, det forekommer mig ikke at være i særlig Grad sandsynligt. Men naturligvis enhver Lettelse, man kan opnaa i sin faste Udgift, betyder en Styrkelse i ens Evne til at klare sig i Konkurrencen, og bl. a. ogsaa ud fra den Betragtning er jeg rede